Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
přednesené dne 21. listopadu 2018 [1]

Věc C-558/17 P

OZ
proti

Evropské investiční bance (EIB)

„Kasační opravný prostředek – Veřejná služba – Zaměstnanci EIB – Sexuální obtěžování – Stížnost – Vyšetřování vedené v rámci programu ‚Dignity at work' – Zamítnutí stížnosti – Žádost o zrušení rozhodnutí prezidenta EIB o zamítnutí stížnosti – Žádost o náhradu újmy způsobené jednáním EIB"

I. Úvod

1. Orgány, instituce a jiné subjekty Evropské unie mají povinnost chránit své zaměstnance proti jakékoli formě zastrašování a obtěžování na pracovišti. Za tímto účelem přijala Evropská investiční banka (EIB) vnitřní předpis nazvaný „politika v oblasti důstojnosti na pracovišti".

2. Na základě tohoto předpisu podala navrhovatelka v projednávaném případě „stížnost" k EIB z důvodu sexuálního obtěžování, kterému byla údajně vystavena ze strany svého nadřízeného od roku 2011 až do změny svého služebního zařazení v průběhu roku 2012. Vnitřní vyšetřovací řízení, které bylo v důsledku podání stížnosti zahájeno, bylo podle navrhovatelky stiženo několika pochybeními, které nakonec vedly k zamítnutí její stížnosti.

3. Kromě porušení svých procesních práv se navrhovatelka dovolává zejména protiprávnosti, jež se týká zohlednění okolností spadajících do jejího soukromého života pouze s cílem zpochybnit její věrohodnost.

4. Obtíž s prokázáním obtěžování je vlastní povaze a způsobu provedení tohoto typu jednání. Správní rozhodnutí vydané ve vyšetřovacím řízení, jež má za cíl prokázat pravdivost tvrzení o obtěžování, tak alespoň do určité míry bude vždy založeno na domněnkách a hodnoceních týkajících se aspektů soukromého života dotčených osob. Dodržování procesních pravidel upravujících proces rozhodování je za těchto okolností zvlášť důležité.

1 – Původní jazyk: francouzština.

5. Tento kasační opravný prostředek poskytuje Soudnímu dvoru příležitost poprvé se zabývat otázkou procesních požadavků, které musí splňovat správní vyšetřovací řízení ve věci obtěžování. Projednávaný případ tedy vyvolává otázku opodstatněnosti ustálené judikatury Soudu pro veřejnou službu a Tribunálu, podle které v rámci řízení o stížnosti na obtěžování se procesní práva, jež musí být přiznána osobě obviněné z obtěžování, liší od omezenějších práv, která má stěžovatel považující se za oběť obtěžování [2].

II. Právní rámec

A. Služební řád úředníků Evropské unie

6. Článek 24 první pododstavec služebního řádu úředníků Evropské unie ve znění nařízení (EU, Euratom) č. 1023/2013 Evropského parlamentu a Rady ze dne 22. října 2013, kterým se mění služební řád úředníků Evropské unie a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „služební řád“) [3] stanoví:

„Unie pomáhá všem úředníkům zejména při postupu proti jakékoli osobě, která se dopustila vyhrožování, urážky, pomluvy nebo jiného útoku vůči osobě nebo majetku, kterému je tato osoba nebo člen její rodiny vystavena z důvodů svého postavení nebo služebních povinností.“

B. Pracovní řád zaměstnanců EIB

7. Pracovní řád zaměstnanců EIB přijatý správní radou EIB dne 20. dubna 1960, ve znění pozměněném rozhodnutím správní rady EIB ze dne 4. června 2013, jež vstoupilo v platnost dne 1. července 2013, v článku 41 stanoví:

„Veškeré individuální spory mezi Bankou a jejími zaměstnanci budou předloženy Soudnímu dvoru Evropské unie. Jakákoliv žaloba zaměstnance proti opatření Banky, které může nepříznivě zasáhnout do jeho právního postavení, musí být podána ve lhůtě tří měsíců.

Kromě žaloby k Soudnímu dvoru […] a před jejím podáním jsou spory předmětem smírného řízení před smírčí komisí Banky, vyjma sporů vyplývajících z přijetí opatření stanovených v článku 38.

Žádost o smír musí být podána do tří měsíců [od doby], kdy k událostem došlo, nebo od oznámení opatření, která jsou předmětem sporu. […].“

C. Politika EIB v oblasti respektování důstojnosti a osobnosti na pracovišti

8. Předpis EIB o politice v oblasti respektování důstojnosti a osobnosti na pracovišti (dále jen „politika v oblasti důstojnosti na pracovišti“) přijatý EIB dne 18. listopadu 2003 [4] stanoví:

„Vyšetřovací řízení

[…]

2 – Viz zejména rozsudky Soudu pro veřejnou službu ze dne 16. května 2012, Skareby v. Komise (F-42/10, EU:F:2012:64, body 46 až 48), ze dne 23. října 2013, BQ v. Účetní dvůr (F-39/12, EU:F:2013:158, bod 72), a ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153, bod 43), jakož i rozsudek Tribunálu ze dne 23. září 2015, Cerafogli v. ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, bod 40).

3 – Úř. věst. 2013, L 287, s. 15.

4 – Pokud se nemýlím, tento dokument, jenž na žádost kanceláře Soudního dvora poskytla EIB ve francouzském jazyce, nebyl zveřejněn a je dostupný pouze interně.

Vyšetřovací řízení zahrnuje následující prvky:

[…]

– je vytvořen vyšetřovací výbor složený ze tří nezávislých osob […]

– vyšetřovací výbor uskuteční několik slyšení s cílem odděleně vyslechnout oba účastníky řízení a jejich případné svědky, jakož i jakoukoliv jinou osobu, jíž si přeje vyslechnout,

– oba účastníci řízení mají právo být vyšetřovacím výborem vyslechnuti,

– oba účastníci řízení mají právo být zastoupeni nebo doprovázeni,

– slyšení a jednání vyšetřovacího výboru vedou k doporučení předkládanému prezidentovi,

– prezident rozhodne o opatřeních, která mají být přijata.

Úkoly a složení vyšetřovacího výboru

Úkolem výboru je poskytnout aparát zaručující objektivní a nestranné vyšetřování, jež se týká jedné či více událostí a vede k doporučení prezidentovi, který rozhodne.

[…]

Řízení

[…]

2. Generální ředitel ředitelství pro personál (GŘŘP) se souhlasem zástupců zaměstnanců navrhne prezidentovi složení výboru a určí datum pro zahájení vyšetřování, které nesmí být pozdější než 30 kalendářních dnů od doručení stížnosti.

3. GŘŘP okamžitě potvrdí přijetí oznámení od dotčeného zaměstnance a zahájení vyšetřovacího řízení […].

4. Jakmile bylo oznámení stěžovatele přijato, GŘŘP

   […]

   d. uvede, že vyšetřování bude zahájeno ve lhůtě 30 kalendářních dnů od data, kdy byla stížnost oficiálně podána GŘŘP a že obě strany řízení budou vyrozuměny o datu, hodině a místě jejich individuálního slyšení, o jejich právu být zastoupeny nebo doprovázeny a o složení výboru.

   […]

Slyšení

Slyšení má za cíl jednoznačně zjistit, co se stalo, a shromáždit fakta, jež umožní sepsat odůvodněné doporučení. Účastníci řízení nemají právo klást otázky protistraně, neboť jsou vyslýcháni odděleně. Povinnost opakovat bolestné či nepříjemné podrobnosti mají pouze v té míře, ve které je to zcela nezbytné. Všichni účastníci řízení, kterých se týká vyšetřování a slyšení, včetně přítomných osob a svědků, jsou poučeni o povinnosti zachovávat mlčenlivost.

[…] Výbor může postupovat jakýmkoliv způsobem, který považuje za vhodný. Slyšení je v zásadě vykonáváno ve formě řady oddělených pohovorů, které se uskutečňují v tomto pořadí:

– nejprve stěžovatel

– svědkové případně navržení stěžovatelem

– domnělý původce obtěžování

– svědkové případně navržení domnělým původcem obtěžování

– oba účastníci řízení mohou být předvoláni k novému oddělenému slyšení, pokud to bude výbor považovat za nutné.

V případě potřeby může výbor také opětovně vyslechnout zúčastněné osoby a případně předvolat jiné zaměstnance či vyžádat si informace nebo kopie dokumentů, pokud má kolektivně za to, že takový postup je odůvodněný a účelný. V případě pochybností rozhoduje o otázkách týkajících se přístupu k dokumentaci, informacím či použití jiných vyšetřovacích metod prezident, případně po konzultaci s pověřencem pro ochranu osobních údajů. Výbor informuje stěžovatele o dodatečných šetřeních.

Výsledek vyšetřování

Po slyšení všech stran a poté, co budou případně provedena ostatní vhodná šetření, by výbor měl být schopen usnést se a navrhnout odůvodněné doporučení. Výbor nemá rozhodovací pravomoc.

Výbor může doporučit, aby

– věc byla zastavena, neboť oba účastnící řízení byli schopni vyjasnit si situaci a do budoucna bylo nalezeno řešení, které je přijatelné pro oba účastníky řízení,

– věc nebyla považována za případ zastrašování nebo obtěžování, ale za konflikt na pracovišti, jenž musí být předmět podrobnějšího zkoumání a monitorování,

– stížnost byla zamítnuta,

– v případě, že výbor prokáže, že stížnost byla neodůvodněná a nebyla podána v dobré víře, byla přijata náležitá opatření,

– bylo zahájeno disciplinární řízení.

Písemné doporučení výboru je vyhotoveno do pěti dnů od ukončení vyšetřování a odesláno prezidentovi k rozhodnutí.

Rozhodnutí prezidenta […]

Nejpozději do pěti pracovních dnů od odeslání doporučení výboru prezidentovi jsou oba účastníci řízení písemně informováni o odůvodněném rozhodnutí prezidenta, k němuž je doporučení výboru připojeno.“

III. Skutečnosti předcházející sporu a řízení před Tribunálem

9. Dne 1. prosince 2008 byla navrhovatelka přijata do zaměstnání v EIB, kde od konce roku 2009 pracovala na ředitelství, v němž p. F. vykonával funkci koordinátora pro zaměstnance. V září 2012 navrhovatelka změnila své pracovní zařazení. V lednu 2014 informovala navrhovatelka svého vedoucího oddělení, že tato změna souvisela se sexuálním obtěžováním ze strany p. F., kterému se od roku 2011cítila být vystavena.

10. Dne 20. května 2015 podala navrhovatelka stížnost ke generálnímu řediteli ředitelství pro personál EIB, v níž uvedla, že byla obětí sexuálního obtěžování ze strany p. F.

11. Dne 18. června 2015 informoval generální ředitel ředitelství pro personál navrhovatelku, že v návaznosti na její stížnost bylo zahájeno formální vyšetřovací řízení (dále jen „vyšetřovací řízení“) podle vnitřního předpisu o politice v oblasti důstojnosti na pracovišti.

12. Dne 26. června 2015 byl oficiálně jmenován vyšetřovací výbor a navrhovatelka byla informována o tom, že slyšení se budou konat dne 20. července 2015.

13. Dne 17. září 2015 vyšetřovací výbor předložil svoji zprávu o šetření prezidentovi EIB (dále jen „zpráva vyšetřovacího výboru“).

14. Výbor ve své zprávě popsal výsledky vyšetřování takto: tvrzení navrhovatelky nemohla být potvrzena pro nedostatek svědků, kteří by byli přítomni tvrzeným událostem. Naproti tomu se všichni svědkové shodli na tom, že je důvod k obavám o zdraví navrhovatelky. Navrhovatelka prožila traumatizující rozchod se svým bývalým partnerem a následně výrazně ztratila na váze. Kromě toho byla navrhovatelka žádostivá uspíšit svůj kariérní postup a byla manipulativní povahy, schopná způsobit vážné problémy v životě druhých osob. Rovněž bylo pro ni obtížné přijmout jakoukoliv kritiku. Vyšetřovací výbor nakonec doporučil navrhovatelce naučit se jak mít lepšího týmového ducha a znovunabýt pozitivní přístup.

15. Dne 16. října 2015 rozhodl prezident EIB na základě doporučení vyšetřovacího výboru zamítnout stížnost podanou navrhovatelkou (dále jen „rozhodnutí prezidenta EIB“), přičemž k tomuto rozhodnutí byla přiložena zpráva vyšetřovacího výboru.

16. V návaznosti na své rozhodnutí požádal prezident EIB vyšetřovací výbor o poskytnutí vysvětlení za účelem případného zahájení disciplinárního řízení a výbor předložil své závěrečné vyjádření dne 12. ledna 2016. Navrhovatelka následně podala návrh na zahájení smírčího řízení podle článku 41 pracovního řádu zaměstnanců EIB.

17. Dne 29. června 2016 konstatoval prezident EIB, v souladu se závěry smírčí komise ze dne 22. dubna 2016, že smírčí řízení skončilo neúspěchem.

18. Dne 22. července 2016 podala navrhovatelka žalobu k Tribunálu, jíž se domáhala zejména zrušení rozhodnutí prezidenta EIB, jakož i zprávy vyšetřovací komise, a uložení EIB povinnosti zaplatit jí částku 20 000 eur z titulu náhrady nemajetkové újmy, která jí byla způsobena, jakož i částku 977 eur (včetně DPH) a zálohu 5 850 eur na uhrazení léčebných výloh vzniklých v důsledku uvedené újmy.

19. Na podporu své žaloby v prvním stupni uvedla navrhovatelka v podstatě dva žalobní důvody. První žalobní důvod vycházel z porušení pravidel vyšetřovacího řízení, jakož i procesních práv navrhovatelky podle článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) z důvodu, že několik fází vyšetřovacího řízení nebylo respektováno. Druhý žalobní důvod vycházel z porušení článku 8 EÚLP a článku 7 Listiny z důvodu, že zpráva vyšetřovací komise, jakož

i rozhodnutí prezidenta EIB jsou částečně založeny na důvodech týkajících se soukromého života navrhovatelky, zejména jejího psychické zdraví, které nejsou ve vztahu k předmětu vyšetřování relevantní. Navrhovatelka měla za to, že uvedená protiprávní jednání jsou takové povahy, že odůvodňují zrušení rozhodnutí prezidenta EIB, jakož i vznik mimosmluvní odpovědnosti EIB.

20. V rozsudku ze dne 13. července 2017 (dále jen „napadený rozsudek“)[5] Tribunál nejprve v plném rozsahu zamítl návrhová žádání navrhovatelky směřující k náhradě škody, neboť měl za to, že žádný z žalobních důvodů uvedených navrhovatelkou nezakládá protiprávnost, jež by mohla být vytýkána EIB. Vzhledem k tomu, že podle navrhovatelky odpovídají protiprávní jednání, jež byla uvedena v rámci návrhových žádání směřujících ke zrušení, jednáním, která byla EIB vytýkána v rámci návrhových žádání směřujících k náhradě škody, dospěl Tribunál dále k závěru, že je třeba zamítnout také návrhová žádání směřující ke zrušení.

IV. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastnic řízení

21. Podáním ze dne 22. září 2017 podala navrhovatelka kasační opravný prostředek proti rozsudku Tribunálu.

22. Návrhová žádání navrhovatelky:

– zrušit napadený rozsudek v plném rozsahu;

– zrušit rozhodnutí prezidenta EIB ze dne 16. října 2015 nevyhovět stížnosti navrhovatelky na sexuální obtěžování a zrušit zprávu vyšetřovacího výboru EIB ze dne 14. září 2015 (včetně odstranění některých částí zprávy, jak je podrobněji popsáno níže);

– uložit EIB náhradu léčebných výloh vzniklých v důsledku způsobené újmy, a to i) ve výši 977 eur (včetně DPH) do dnešního data a ii) v prozatímní výši 5 850 eur za budoucí léčebné náklady;

– uložit EIB náhradu škody z titulu způsobené nemajetkové újmy ve výši 20 000 eur;

– uložit EIB náhradu nákladů řízení vynaložených v rámci tohoto řízení, a to ve výši 35 100 eur (včetně DPH);

– uložil EIB náhradu nákladů tohoto odvolacího řízení a řízení před Tribunálem;

– nařídit vrácení věci za účelem dosažení opětovného zahájení řízení podle politiky v oblasti důstojnosti na pracovišti ze strany EIB nebo nového rozhodnutí prezidenta EIB.

23. Návrhová žádání EIB:

– zamítnout kasační opravný prostředek;

– uložit navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

24. Na jednání dne 26. září 2018 byly zastoupeny navrhovatelka i EIB.

5 – Rozsudek ze dne 13. července 2017, OZ v. EIB (T-607/16, nezveřejněný, EU:T:2017:495).

V. Právní posouzení

25. Navrhovatelka uvádí na podporu svého kasačního opravného prostředku tři důvody, jež vychází, zaprvé z porušení článku 47 Listiny a článku 6 EÚLP, zadruhé z porušení článku 7 Listiny a článku 8 EÚLP a zatřetí z odepření spravedlnosti.

26. První důvod kasačního opravného prostředku se v podstatě týká posouzení provedeného Tribunálem, pokud jde o průběh vyšetřovacího řízení vzhledem k požadavkům politiky v oblasti důstojnosti na pracovišti a o procesní práva navrhovatelky podle článku 47 Listiny a článku 6 EÚLP. Tento důvod kasačního opravného prostředku se dělí na čtyři části týkající se různých pochybení, kterých se Tribunál údajně dopustil: nesprávného vymezení rozsahu procesních práv, kterými disponuje stěžovatel, nevyvození důsledků plynoucích z nedodržení lhůt vztahujících se na vyšetřovací řízení, nesprávného posouzení správného složení vyšetřovacího výboru a odmítnutí argumentů navrhovatelky zpochybňujících důvěrné projednání její stížnosti.

27. Druhý a třetí důvod kasačního opravného prostředku se týkají zamítnutí argumentů navrhovatelky Tribunálem, které směřují k prokázání protiprávnosti několika údajů obsažených ve zprávě vyšetřovacího výboru, zejména ve světle článku 7 Listiny a článku 8 EÚLP, na nichž se zakládá rozhodnutí prezidenta EIB o zamítnutí stížnosti jako neopodstatněné.

A. K přípustnosti

28. Zaprvé je třeba uvést, že žaloba podaná k Tribunálu proti rozhodnutí prezidenta EIB ze dne 16. října 2015 není nepřípustná, ačkoliv byla podána dne 22. července 2016, tedy více než devět měsíců po přijetí tohoto rozhodnutí[6]. Z judikatury totiž vyplývá, že lhůta tří měsíců pro podání žaloby k Tribunálu upravená v článku 41 prvním pododstavci pracovního řádu zaměstnanců EIB[7] byla přerušena po dobu trvání smírčího řízení zahájeného podle článku 41 třetího pododstavce tohoto řádu[8]. Ačkoliv toto řízení není povinné, jeho použitím nesmí být dotčeno právo dané osoby obrátit se na unijní soud[9]. Z tohoto důvodu je třeba mít za to, že lhůta pro podání žaloby počíná běžet teprve od data konečného rozhodnutí, jímž bylo shledáno, že smírčí řízení skončilo neúspěchem, v tomto případě od 29. června 2016.

29. Zadruhé EIB vznáší vůči kasačnímu opravnému prostředku dvě námitky nepřípustnosti. Uvádí, že kasační opravný prostředek neodkazuje na žádný konkrétní bod napadeného rozsudku a v podstatě se omezuje na opakování argumentů, které byly již uvedeny v žalobě v prvním stupni.

6 – K pravomoci Soudního dvora vznést i bez návrhu námitku nepřípustnosti žaloby před Tribunálem poprvé až ve fázi řízení o kasačním opravném prostředku viz rozsudek ze dne 23. dubna 2009, Sahlstedt a další v. Komise (C-362/06 P, EU:C:2009:243, bod 22).

7 – Tato lhůta byla doplněna do pracovního řádu zaměstnanců EIB v návaznosti na rozsudek ze dne 28. února 2013, Přezkum Arango Jaramillo v. EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134). Tribunál má nicméně za to, že se toto nové znění použije pouze v případě, že zaměstnanec byl přijat po roce 2013; viz zejména rozsudek ze dne 4. října 2018, PD v. EIB (T-615/16, nezveřejněný, EU:T:2018:642, bod 48). Z výše uvedeného rozsudku Soudního dvora každopádně vyplývá, že co se týče situace před rokem 2013, ani žaloba podaná proti aktu přičitatelnému EIB ve lhůtě delší než tři měsíce nemůže být bez dalšího považována za žalobu podanou v nepřiměřené době.

8 – V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta Mengozziho ve věci Přezkum Arango Jaramillo a další v. EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2012:733, bod 51) a rozsudky ze dne 6. března 2001, Dunnett a další v EIB (T-192/99, EU:T:2001:72, bod 56) a ze dne 10. července 2014, CG v. EIB (F-95/11 a F-36/12, EU:F:2014:188, EU:F:2014:188, bod 80).

9 – Před změnou pracovního řádu zaměstnanců EIB v roce 2013, ke které došlo v návaznosti na rozsudek ze dne 28. února 2013, Přezkum Arango Jaramillo a další v. EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134), nebylo využití smírčího řízení povinné.

30. Co se týče první námitky nepřípustnosti, postačí uvést, že vytýkaná skutečnost není skutkově podložena, neboť kasační opravný prostředek odkazuje v poznámkách pod čarou na konkrétní body napadeného rozsudku. Článek 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora kromě toho v žádném případě nezakládá formální povinnost uvádět číslované body napadeného rozsudku. Stačí, že argumenty obsažené v kasačním opravném prostředku umožňují Soudnímu dvoru identifikovat úvahy Tribunálu údajně založené na nesprávném právním posouzení tak, aby mohl splnit úkol, který mu v dané oblasti přísluší, a vykonat svůj přezkum legality [10].

31. Pokud jde o druhou námitku nepřípustnosti, je třeba uvést, že většina argumentů vznesených navrhovatelkou se týká především právního posouzení, které provedl Tribunál. Z judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že pokud účastník řízení zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, mohou být právní otázky přezkoumané v prvním stupni znovu projednány v řízení o kasačním opravném prostředku [11].

32. To ale neplatí o argumentech navrhovatelky, které se týkají zamítnutí žalobního důvodu Tribunálem ohledně složení vyšetřovacího výboru a důvěrného posouzení stížnosti (třetí a čtvrtá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku). V tomto ohledu navrhovatelka pouze opakuje argumenty skutkové povahy, které již byly uvedeny v řízení v prvním stupni. Opakuje zejména své výhrady, podle kterých jmenované osoby nebyly náležitě kvalifikované a nestranné, čímž se snaží zpochybnit posouzení skutkového stavu provedeného Tribunálem, aniž namítá jeho zkreslení. Tyto argumenty proto musejí být odmítnuty jako nepřípustné podle čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU a článku 58 statutu Soudního dvora Evropské unie, podle kterého je přezkum legality prováděný Soudním dvorem v rámci kasačního opravného prostředku omezen na právní otázky.

33. Zatřetí, co se týče žádosti o odstranění částí zprávy vyšetřovacího výboru považovaných za protiprávní, postačí uvést, že v bodech 22 a 23 napadeného rozsudku Tribunál správně rozhodl, že unijní soudy nemají pravomoc vydávat orgánům příkazy [12]. Navrhovatelka navíc tuto část rozsudku nenapadla ve svém kasačním opravném prostředku. Tento bod návrhových žádání proto musí být bez dalšího odmítnut jako nepřípustný.

34. Stejně tak platí, že ačkoliv zrušení rozsudku Tribunálu, a popřípadě rozhodnutí prezidenta EIB jistě mohou vést k zahájení nového vyšetřovacího řízení v rámci EIB, Soudnímu dvoru nepřísluší, aby opětovné zahájení řízení nařizoval, neboť je úlohou administrativy přijmout opatření, která vyplývají z rozsudku Soudního dvora [13]. Z toho vyplývá, že poslední bod návrhových žádání kasačního opravného prostředku je rovněž nepřípustný.

B. K věci samé

35. Navrhovatelka žádá, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu i rozhodnutí prezidenta EIB a konstatoval vznik mimosmluvní odpovědnosti EIB.

10 – V tomto smyslu viz usnesení ze dne 19. června 2014, Cartoon Network v. ÚHVT (C-670/13 P, nezveřejněné, EU:C:2014:2024, body 42 až 46), a rozsudek ze dne 7. listopadu 2013, Wam Industriale v. Komise (C-560/12 P, nezveřejněný, EU:C:2013:726, bod 44). Tento výklad čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora ostatně potvrzuje i znění tohoto ustanovení v jiných jazykových verzích, než je francouzská, jako jsou verze německá, anglická a polská.

11 – Viz rozsudek ze dne 26. října 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun v. Komise (C-68/05 P, EU:C:2006:674, bod 54), a konkrétněji, pokud jde o posouzení průběhu správního řízení, mé stanovisko ve věci Wunenburger v. Komise (C-362/05 P, EU:C:2007:104, bod 77), jakož i rozsudek ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise (C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 92).

12 – Rozsudek ze dne 23. dubna 2002, Campogrande v. Komise (C-62/01 P, EU:C:2002:248, bod 43).

13 – Článek 113 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že v rámci kasačního opravného prostředku musí návrhové žádání směřovat k úplnému nebo částečnému zrušení rozsudku Tribunálu a případně k tomu, aby bylo úplně nebo částečně vyhověno návrhovému žádání, které bylo vzneseno v prvním stupni, viz rozsudek ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise (C-120/06 P et C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 205).

36. Je tedy třeba nejprve přezkoumat, zda nesprávná právní posouzení vytýkaná Tribunálu jsou takové povahy, že odůvodňují zrušení napadeného rozsudku (body 1 a 2). Pokud ano, je třeba si následně položit otázku, zda věc je ve stavu, v němž by o ní soudní řízení dovolovalo rozhodnout, a zda pochybení vytýkaná EIB případně odůvodňují zrušení rozhodnutí prezidenta EIB, jakož i vznik mimosmluvní odpovědnosti EIB (bod 3).

1. Ke kasačnímu opravnému prostředku

a) K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

37. V prvním důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že po posouzení průběhu vyšetřovacího řízení dospěl k závěru, že vady uplatňované navrhovatelkou nepředstavují porušení jejích procesních práv podle článku 47 Listiny a článku 6 EÚLP, a proto neodůvodňují zrušení rozhodnutí prezidenta EIB ani vznik mimosmluvní odpovědnosti EIB.

1) K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z nesprávného určení rozsahu procesních práv navrhovatelky

38. Navrhovatelka vytýká Tribunálu, že porušil její práva vyplývající z článku 47 Listiny a článku 6 EÚLP, když v bodě 52 napadeného rozsudku rozhodl, že práva stěžovatele v rámci vyšetřovacího řízení ve věci sexuálního obtěžování podle politiky v oblasti důstojnosti na pracovišti jsou omezenější než práva, která má odpůrce. Na základě tohoto chybného předpokladu Tribunál nesprávně neuznal procesní pochybení, jichž se žalobkyně dovolává.

39. Zaprvé navrhovatelka konkrétně tvrdí, že Tribunál porušil zásadu rovnosti zbraní, zásadu kontradiktornosti a právo navrhovatelky na obhajobu, považoval-li za legitimní, že jí vyšetřovací výbor nesdělil vyjádření osoby obviněné z obtěžování a osob vyslechnutých během šetření, na kterých bylo rozhodnutí o zamítnutí stížnosti založeno.

40. Zadruhé navrhovatelka vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, jestliže považoval za dostatečnou skutečnost, že vyšetřovací výbor vyslechl pouze dva z jedenácti svědků navržených navrhovatelkou z důvodu, že v žádném případě není povinen vyslechnout všechny svědky navržené účastníkem řízení.

41. Zatřetí navrhovatelka vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, jestliže považoval za legální skutečnost, že vyšetřovací výbor odmítl lékařské posudky předložené navrhovatelkou na podporu její stížnosti, neboť tyto posudky byly vypracovány po vzniku sporných skutečností. Takovýmto omezením možnosti předkládat důkazy porušil Tribunál právo navrhovatelky být vyslechnuta a její právo na obhajobu.

42. Odpověď Tribunálu na žalobní důvody předložené navrhovatelkou v prvním stupni, jež vychází z nerespektování jejích práv ze strany EIB v rámci vyšetřovacího řízení, se opírá o judikaturu Soudu pro veřejnou službu [14] potvrzenou Tribunálem [15], podle které v rámci vyšetřovacího řízení pro psychické obtěžování nelze na situaci stěžovatele nahlížet stejně jako na situaci osoby, která je předmětem stížnosti, a stěžovatel se proto nemůže dovolávat stejných procesních práv jako obviněná osoba.

14 – Rozsudek ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153, bod 43).

15 – Rozsudek ze dne 23. září 2015, Cerafogli v. ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, bod 40).

43. Protože se tato judikatura vyvinula v kontextu případů, které se řídí služebním řádem, je třeba nejprve připomenout základní charakteristiky řízení, které je zahájeno na základě žádosti o poskytnutí pomoci podle služebního řádu, jakož i základní charakteristiky vyšetřovacího řízení, o které se v posuzovaném případě jedná (bod i). Z nich dále dovodím závěry týkající se procesních práv, která musí být přiznána různým dotčeným osobám v rámci takového řízení (bod ii). Nakonec budu zkoumat, zda tyto požadavky byly dodrženy v projednávaném případě (bod iii).

i) Správní vyšetřovací řízení týkající se obtěžování v rámci orgánů Unie

44. Povinnost administrativy Unie zasáhnout na podporu zaměstnance, který se domnívá, že se stal obětí obtěžování nebo jakékoli jiné formy zastrašování vyplývá z povinnosti této administrativy poskytnout pomoc, která je uvedena, pokud jde o pracovněprávní vztahy řídící se služebním řádem, v článku 24 tohoto služebního řádu. Po podání žádosti o poskytnutí pomoci podle služebního řádu následuje správní šetření, jehož účelem je zjistit skutkové okolnosti a s plnou znalostí věci z nich vyvodit odpovídající důsledky. Z toho vyplývá, že předmětem správního šetření není uložit sankci za určité jednání, ale především určit, zda je povinností administrativy zasáhnout na podporu úředníka [16]. Pro tento účel postačí, jsou-li tvrzené skutečnosti doloženy alespoň v základech, aniž je předjímán výsledek disciplinárního řízení, které je následně případně zahájeno [17].

45. Obdobně, pokud jde o pracovněprávní vztahy řídící se pracovním řádem zaměstnanců EIB, stanoví politika EIB v oblasti důstojnosti na pracovišti formální řízení, v jehož rámci má údajná oběť možnost podat oficiální stížnost, kterou se zahajuje vyšetřovací řízení. Je třeba nicméně uvést, že se toto řízení liší od řízení, které se zahajuje na základě žádosti o poskytnutí pomoci podle služebního řádu [18]. Řízení, o které se v projednávané věci jedná, totiž za svůj výsledek označuje nejen zamítnutí stížnosti nebo zahájení disciplinárního řízení proti osobě obviněné z obtěžování, ale rovněž zahájení takového řízení proti údajné oběti, pokud je její stížnost posouzena jako nedůvodná nebo podaná se zlým úmyslem. V tomto ohledu tedy jde dále než postup stanovený v návaznosti na žádost o poskytnutí pomoci podle služebního řádu.

ii) K procesním právům dotčených osob ve vyšetřovacím řízení ve věci obtěžování

46. Tribunál měl nedávno příležitost připomenout kontext, v němž se vyvinula judikatura týkající se žádosti o poskytnutí pomoci podle služebního řádu, uvedená v bodě 42 tohoto stanoviska, a upřesnit její rozsah [19].

16 – Viz rozsudky ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, body 68, 71 a 72), ze dne 16. května 2012, Skareby v. Komise (F-42/10, EU:F:2012:64, bod 46), ze dne 23. října 2013, BQ v. Účetní dvůr (F-39/12, EU:F:2013:158, bod 72), a ze dne 10. července 2014, CG v. EIB (F-103/11, EU:F:2014:185, bod 148). Tento zásah může spočívat v zahájení disciplinárního řízení proti údajnému původci obtěžování nebo v přeložení, viz rozsudek ze dne 9. prosince 2008, Q v. Komise (F-52/05, EU:F:2008:161, body 207 až 213).

17 – Viz rozsudek ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153, bod 41).

18 – V nedávném rozsudku ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, body 77 a 78) Tribunál poukázal na terminologický rozdíl mezi „stížností“ upravenou vnitřním předpisem Evropské centrální banky (ECB) (jenž je v tomto ohledu podobný vnitřnímu předpisu EIB) a „žádostí o poskytnutí pomoci“ podle služebního řádu.

19 – Viz rozsudek ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393).

47. Z těchto upřesnění vyplývá, že cílem judikatury Tribunálu není omezit procesní práva stěžovatele ve vyšetřovacím řízení ve věci obtěžování jako taková ani mu *a priori* přiznat postavení méně příznivé, než má odpůrce, domnělý původce obtěžování[20]. Spíše je třeba rozlišovat mezi správním vyšetřovacím řízením zahájeným na základě žádosti o poskytnutí pomoci podle služebního řádu a disciplinárním řízením, které je poté případně zahájeno[21]. Zatímco správní řízení se podle Tribunálu v zásadě řídí pravidly vyplývajícími z článku 41 Listiny, právo na obhajobu ve vlastním smyslu slova lze uplatnit pouze ve fázi disciplinárního řízení[22].

48. Tribunál zajisté uznává, že dodržování práva na obhajobu v každém řízení vedeném vůči určité osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení, je podle ustálené judikatury základní zásadou unijního práva, která musí být zajištěna, i když neexistuje žádná právní úprava týkající se dotčeného řízení[23]. Nicméně vzhledem k tomu, že úloha osoby, jež podala žádost o poskytnutí pomoci, tkví především v její spolupráci na řádném průběhu šetření za účelem zjištění skutkového stavu, dospěl Tribunál k závěru, že toto řízení nemůže být považováno za řízení zahájené proti této osobě[24]. Naproti tomu Tribunál uznává, že osoba obviněná z obtěžování musí být již na začátku řízení schopna hájit se proti obvinění, která byla vůči ní vznesena[25]. Právě z důvodu jejich rozdílných úloh v rámci vyšetřovacího řízení tak Tribunál v několika rozsudcích rozhodl, že se procesní práva dotčených osob liší.

49. V tomto ohledu je třeba nicméně uvést, že článek 41 Listiny se jednoznačně vztahuje na veškerá správní řízení, bez ohledu na jejich vyšetřovací nebo projednací povahu, a zakotvuje zejména právo každého být vyslechnut před přijetím nepříznivého opatření namířeného vůči němu. Kromě toho je třeba připomenout, že se zásada kontradiktornosti použije rovněž na každé řízení, jež může vést k rozhodnutí dotýkajícímu se citelně zájmů určité osoby[26]. Není proto nutné zodpovědět s konečnou platností otázku, zda správní vyšetřovací řízení, ať už se řídí pravidly služebního řádu nebo politiky EIB v oblasti důstojnosti na pracovišti, spadá do působnosti článků 47 a 48 Listiny[27].

50. Ačkoli je jistě pravda, že osoba obviněná z obtěžování je již od začátku řízení vystavena riziku přijetí nepříznivého opatření ve smyslu čl. 41 odst. 2 Listiny, a sice rozhodnutí vyhovět žádosti o poskytnutí pomoci, je třeba rovněž zdůraznit, že stejně tak se vyšetřovací řízení může nepříznivě dotknout osoby, která tuto žádost podala. Je tomu tak zejména v případě, kdy se v průběhu řízení ukáže, že žádost o poskytnutí pomoci bude zamítnuta[28]. Proto stejně jako musí mít osoba obviněná

20 – Viz rozsudek ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, body 69 a 70).

21 – Viz rozsudek ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, body 71 a 72).

22 – Na podobnosti mezi disciplinárním a trestním řízením poukázali generální advokát Roemer ve svém stanovisku ve věci Van Eick v. Komise (35/67, nezveřejněné, EU:C:1968:32, s. 510) a generální advokát Alber ve svém stanovisku ve věci Tzoanos v. Komise (C-191/98 P, EU:C:1999:127, bod 27).

23 – Rozsudky ze dne 9. listopadu 2006, Komise v. De Bry (C-344/05 P, EU:C:2006:710, bod 37), a ze dne 14. června 2016, Marchiani v. Parlament (C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 51). Rozhodnutí o ukončení dočasného přidělení nelze považovat za řízení zahájené proti dotčené osobě ve smyslu této judikatury, viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Parlament v. Reynolds (C-111/02 P, EU:C:2004:265, bod 57). Disciplinární řízení nicméně musí být považováno za řízení zahájené proti dotčené osobě ve smyslu této judikatury, což odůvodňuje použitelnost práva na obhajobu tak, jak je uvedené v příloze IX služebního řádu.

24 – Rozsudek ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, bod 66), jenž přejímá řešení přijaté v rozsudcích ze dne 16. května 2012, Skareby v. Komise (F-42/10, EU:F:2012:64, body 46 až 48), ze dne 6. října 2015, CH v. Parlament (F-132/14, EU:F:2015:115, bod 57), a ze dne 23. října 2013, BQ v. Účetní dvůr (F-39/12, EU:F:2013:158, bod 72).

25 – Rozsudek ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, bod 69).

26 – Viz rozsudky ze dne 2. prosince 2009, Komise v. Irsko a další (C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 50), ze dne 9. března 2010, ERG a další (C-379/08 a C-380/08, EU:C:2010:127, bod 54), a v oblasti veřejné služby rozsudky ze dne 6. října 1982, Alvarez v. Parlament (206/81, EU:C:1982:333, bod 6), a ze dne 17. listopadu 1983, Tréfois v. Soudní dvůr (290/82, EU:C:1983:334, bod 19). Co se týče konkrétně zamítnutí stížnosti týkající se obtěžování, viz rozsudek ze dne 23. září 2015, Cerafogli v. ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, body 35 a 41).

27 – Vzhledem k tomu, že navrhovatelka Tribunálu v podstatě vytýká, že porušil její právo být vyslechnuta a zásadu kontradiktornosti, tedy zásady, které článek 41 Listiny rovněž zakotvuje, není pro řešení tohoto sporu relevantní, že tyto zásady formálně spojuje s článkem 47 Listiny a článkem 6 EÚLP.

28 – Rozsudek ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, bod 73).

z obtěžování možnost hájit se proti vzneseným obviněním, což odůvodňuje, aby mohla být v rámci vyšetřování vyslechnuta, případně i několikrát, musí být i stěžovatel stejným způsobem vyslechnut ohledně důvodů, které správní orgán případně zamýšlí uplatnit na podporu zamítnutí jeho žádosti [29]. To bylo ostatně uznáno i v judikatuře Tribunálu [30].

51. Vzhledem k tomu, že je administrativa povinna poskytnout jakékoliv dotčené osobě možnost účelně [31] vyjádřit své stanovisko, znamená to podle mého názoru, že stěžovatel musí mít možnost napadnout jakoukoliv skutečnost, na níž příslušný orgán zamýšlí založit své zamítavé rozhodnutí, ať už se jedná o vyjádření svědků či o jiné zdroje, a předložit v tomto směru jakýkoliv důkaz. Jak v tomto ohledu vyplývá z judikatury Tribunálu, nelze zejména mít za to, že pouhé zohlednění původní stížnosti nebo předchozího vyjádření je postačující pro závěr, že bylo dodrženo právo stěžovatele být vyslechnut. Zejména se může ukázat jako nezbytné, aby stěžovateli byla dána možnost uplatnit svá vyjádření k návrhu zprávy o šetření [32].

52. Tyto úvahy, jež platí pro veškerá správní šetření týkající se obtěžování, platí tím spíše pro vyšetřovací řízení zahájené v souladu s vnitřním předpisem EIB, neboť ten umožňuje přijmout několik rozhodnutí, které se nepříznivě dotýkají stěžovatele ve smyslu čl. 41 odst. 2 Listiny, včetně obvinění jeho osoby.

iii) K dodržování procesních práv navrhovatelky v projednávané věci

– K právu navrhovatelky být vyslechnuta ohledně vyjádření odpůrce a svědků

53. Z výše uvedeného vyplývá, že nejpozději od okamžiku, kdy je zřejmé, že stížnost bude zamítnuta, stěžovatel musí mít podle článku 41 Listiny stejná procesní práva, která náleží osobě obviněné z obtěžování [33]. Stejně jako osoba obviněná z obtěžování může tedy i stěžovatel požadovat, aby byl vyslechnut, případně i opakovaně, ke skutečnostem, které se ho týkají, zejména v rozsahu, v němž příslušný orgán posuzuje jeho vlastní jednání.

54. Na rozdíl od toho, jak rozhodl Tribunál v bodě 52 napadeného rozsudku, může proto být na postavení stěžovatele v rámci vyšetřovacího řízení nahlíženo podle okolností případu stejně jako na postavení osoby obviněné z obtěžování. Tribunál nicméně rozhodl, že vyšetřovací výbor nejednal protiprávně, když odmítl sdělit navrhovatelce obsah vyjádření učiněných osobou obviněnou z obtěžování a svědky tak, aby k nim mohla poskytnout své vyjádření. V tomto ohledu Tribunál vycházel zejména ze skutečnosti, že politika v oblasti důstojnosti na pracovišti nestanoví, že vyjádření osoby obviněné z obtěžování mají být sdělena stěžovateli [34]. Politika v oblasti důstojnosti na pracovišti se však nemůže odchýlit od zásad unijního práva uvedených v bodě 48 tohoto stanoviska. Svým rozhodnutím tedy Tribunál popřel obsah práva navrhovatelky být slyšena v rámci vyšetřovacího řízení a zásadu kontradiktornosti.

29 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2006, Komise v. De Bry (C-344/05 P, EU:C:2006:710, body 37 a 38).

30 – Rozsudky ze dne 24. října 1996, Komise v Lisrestal a další (C-32/95 P, EU:C:1996:402, bod 21), ze dne 22. října 2013, Sabou (C-276/12, EU:C:2013:678, bod 38), ze dne 14. června 2016, Marchiani v. Parlament (C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 51), ze dne 23. září 2015, Cerafogli v. ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, bod 34), a ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, body 69 a 74).

31 – Rozsudky ze dne 8. prosince 2005, Reynolds v. Parlament (T-237/00, EU:T:2005:437, bod 101), ze dne 8. března 2005, Vlachaki v. Komise (T-277/03, EU:T:2005:83, bod 64), jakož i rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Prequ' Italia (C-276/16, EU:C:2017:1010, bod 46). K rozsahu práva účinně vyjádřit své stanovisko viz stanovisko generálního advokáta Poiares Madura ve věci Komise v. De Bry (C-344/05 P, EU:C:2006:483, bod 44 a násl.).

32 – Požadováno Tribunálem rovněž v jeho rozsudku ze dne 23. září 2015, Cerafogli v. ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, bod 50), a Soudem pro veřejnou službu v rozsudku ze dne 23. října 2013, BQ v. Účetní dvůr (F-39/12, EU:F:2013:158, body 73 a 74). V rozsudku ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393), Tribunál dokonce shledal nedostatečnou skutečnost, že administrativa vyslechla žalobkyni o důvodech odůvodňujících zamítnutí stížnosti, aniž by jí zpřístupnila zprávu poradního výboru zabývajícího se obtěžováním a jeho prevencí na pracovišti.

33 – Viz v tomto směru také rozsudek ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, bod 69).

34 – Viz bod 54 napadeného rozsudku.

55. Je zřejmé, že Tribunál nezohlednil skutečnost, že odmítnutí stížnosti je samo o sobě nepříznivý akt, který se dotýká navrhovatelky, a neodvodil z ní, že bylo nezbytné sdělit navrhovatelce obsah vyjádření svědků a osoby obviněné z obtěžování, na kterých hodlal prezident založit své rozhodnutí. Fakt, že k takovému zohlednění nedošlo, je překvapivý tím spíše, že Soud pro veřejnou službu již několikrát zdůraznil, že případné uznání existence obtěžování ze strany administrativy může mít samo o sobě příznivý účinek v rámci terapeutického procesu psychického zotavení obtěžované osoby, takže administrativa musí před tím, než stížnost zamítne, dotčenou osobu náležitě vyslechnout [35]. Platí to tím spíše v případě navrhovatelky, ve kterém bylo odmítnutí stížnosti spojeno s doporučeními, v nichž jí bylo vytýkáno, že sama byla příčinou zjištěných problémů z důvodu chybějícího pozitivního přístupu.

56. Z bodů 48 a 49, jakož i z bodů 69 a 71 napadeného rozsudku v tomto ohledu vyplývá, že Tribunál připustil, že vyjádření osoby obviněné z obtěžování i svědků týkající se pracovních výkonů navrhovatelky, jejího (psychického) zdraví a soukromých problémů byly rozhodující, vedly k oslabení věrohodnosti navrhovatelky a v konečném důsledku k zamítnutí stížnosti prezidentem EIB. Ale vzhledem k tomu, že žalobkyně tyto skutečnosti přirozeně nemohla v době podání své stížnosti a výslechu znát a nemohla se o nich dozvědět ani později, nelze mít za to, že před zamítnutím její stížnosti byla náležitě vyslechnuta.

57. Z toho vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když za těchto okolností popřel právo navrhovatelky seznámit se s vyjádřeními odpůrce a obsahem svědectví tak, aby na podporu svých tvrzení mohla předložit vlastní vyjádření nebo nové důkazy. Platí to tím spíše, že Tribunál v bodě 48 napadeného rozsudku uvedl, že v průběhu řízení se předmět vyšetřování skutečně změnil, neboť prezident EIB zvažoval přijetí disciplinárních opatření vůči navrhovatelce, aniž tato byla vyslechnuta o skutečnostech odůvodňujících tento zvrat.

58. Skutečnost, že disciplinární řízení nakonec nebylo zahájeno, nemůže tento závěr zpochybnit. Na rozdíl od toho, co uvedl zplnomocněný zástupce EIB při jednání, představuje opatření, jež se žalobkyně nepříznivě dotýká ve smyslu článku 41 Listiny, již zamítnutí stížnosti, a nikoli pouze pozdější zahájení disciplinárního řízení.

59. Tribunál každopádně neuvedl ani okolnosti, které by umožnily uznat, že EIB jednala s cílem zabránit nebezpečí ovlivňování svědků ze strany navrhovatelky, anebo že jiné důvody týkající se zachování důvěrnosti případně mohly odůvodnit omezení jejího přístupu k vyjádřením svědků [36]. Ostatně, pokud by tomu tak bylo, stačilo by navrhovatelce sdělit pouze obsah vyjádření svědků nebo shrnutí vybraných částí vyšetřovací zprávy bez zveřejnění totožnosti osob, které tato svědectví poskytly.

60. Z výše uvedeného vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, jestliže za těchto okolností rozhodl, že vyšetřovací výbor nebyl povinen sdělit žalobkyni obsah vyjádření osoby obviněné z obtěžování a svědků, na nichž hodlal založit svá doporučení. Prvnímu bodu první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku je proto třeba vyhovět.

– K právu navrhovatelky požadovat předvolání navržených svědků

61. Navrhovatelka dále vytýká Tribunálu, že rozhodl, že dodržení jejího práva být vyslechnuta a zásady kontradiktornosti nevyžaduje předvolat všechny svědky, které navrhla.

35 – Viz rozsudky ze dne 23. října 2013, BQ v. Účetní dvůr (F-39/12, EU:F:2013:158, bod 72), a ze dne 16. prosince 2015, De Loecker v. ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153, bod 43); viz nyní též rozsudek ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, bod 64).

36 – Rozsudek ze dne 23. září 2015, Cerafogli v. ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678, bod 45). V této věci však žalobkyně měla přístup k návrhu zprávy vyšetřovací komise, jenž shrnoval vyjádření svědků.

62. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že podle judikatury Soudu pro veřejnou službu uvedené v bodě 55 napadeného rozsudku není vyšetřovací výbor, z důvodu své posuzovací pravomoci týkající se vedení vyšetřování, zajisté povinen předvolat všechny svědky navržené stěžovatelem [37]. Tato posuzovací pravomoc je nicméně ohraničena zásadou řádné správy a procesními právy dotčených osob zakotvenými v článku 41 Listiny. Rozhodnutí vyšetřovacího výboru týkající se vedení vyšetřování proto nejsou bez dalšího vyňata z jakéhokoliv soudního přezkumu. Vyšetřovací výbor tak zejména nemůže opomenout bez uvedení důvodů výslech navržených svědků a musí zajistit, aby účastníci řízení byli spravedlivým způsobem vyslechnuti tak, aby bylo zaručeno jejich právo být vyslechnut.

63. Soud pro veřejnou službu v tomto směru uznal, že nepředvolání dalších svědků bylo odůvodněné ve věci, v níž vyšetřovací výbor již předvolal patnáct z osmnácti svědků navržených dotčenou osobou, jakož i dvacet jiných [38]. Z toho lze vyvodit, že nemůže existovat povinnost předvolat všechny svědky, které účastník řízení navrhuje, pokud vyšetřovací výbor považuje skutkový stav za dostatečně objasněný a dotčené osoby již byly vhodným způsobem vyslechnuty. Také v jiné věci se Soud pro veřejnou službu odvolal na skutečnost, že spis vyšetřovatele již obsahoval dostatek poznatků, které potvrzovaly jeho rozhodnutí předvolat pouze dvanáct z 52 svědků navržených žalobkyní [39].

64. V napadeném rozsudku se Tribunál nicméně nezabýval otázkou, zda vyšetřovací výbor již byl dostatečně informován nebo zda navrhovatelka již byla vhodným způsobem vyslechnuta. Z kasačního opravného prostředku naopak vyplývá, že předvolána byla pouze menšina svědků navržených navrhovatelkou a navrhovatelka o tom ani nebyla informována. Tribunál se tak dopustil nesprávného právního posouzení, jestliže za těchto okolností pouze konstatoval, že vyšetřovací výbor nebyl nikterak povinen předvolat všechny svědky navrhovatelky.

65. Z toho vyplývá, že druhému bodu první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku je třeba rovněž vyhovět.

– K odmítnutí lékařských potvrzení

66. V bodě 58 napadeného rozsudku Tribunál shledal, že EIB oprávněně mohla odmítnout lékařská potvrzení předložená navrhovatelkou jakožto důkazy o existenci jednání zakládající obtěžování, neboť osoby, které je vypracovaly, nebyly tomuto jednání přítomné.

67. V této souvislosti je třeba uvést, že takováto lékařská potvrzení mohou jistě přinést poznatky o existenci, či dokonce o povaze újmy způsobené údajné oběti obtěžování v závislosti na jejich obsahu a datu vystavení. To ostatně Tribunál v bodě 58 napadeného rozsudku uznal. Lékařskému potvrzení na druhou stranu nelze přiznat stejnou důkazní sílu jako přímému svědectví osoby, která byla tomuto jednání přítomna. Nicméně vzhledem k tomu, že předmětem vyšetřování je zjistit, zda ke konkrétním jednáním tvrzeným stěžovatelkou skutečně došlo, a posoudit tato jednání ve světle definice sexuálního obtěžování, Tribunál právem rozhodl, že pro určení, zda tyto události nastaly, nemohla být lékařská potvrzení předložená navrhovatelkou použita [40].

37 – Rozsudky ze dne 13. prosince 2012, Donati v. ECB (F-63/09, EU:F:2012:193, bod 187), a ze dne 10. července 2014, CG v. EIB (F-103/11, EU:F:2014:185, bod 157); viz nyní též rozsudek ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393, body 97 až 101).

38 – Rozsudek ze dne 13. prosince 2012, Donati v. ECB (F-63/09, EU:F:2012:193, bod 187).

39 – Rozsudek ze dne 11. července 2013, Tzirani v. Komise (F-46/11, EU:F:2013:115, bod 125).

40 – Z obdobných důvodů Soudní dvůr potvrdil rozsudek, ve kterém Tribunál rozhodl, že vyšetřovací výbor oprávněně nepředvolal svědky, kteří nebyli ani zcela ani zčásti přítomni dotčené události, viz usnesení ze dne 16. října 1997, Dimitriadis v. Účetní dvůr (C-140/96 P, EU:C:1997:493, bod 38).

iv) Mezitímní závěry

68. Z výše uvedeného vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že práva, jichž se mohla navrhovatelka v rámci vyšetřování dovolávat, byla omezenější než práva náležející osobě obviněné z obtěžování, a že tedy navrhovatelka nemá právo na to, aby jí byl sdělen obsah vyjádření obviněné osoby a svědků, a uvést k nim své vyjádření nebo požadovat předvolání dalších svědků v případě, že by to bylo nezbytné pro dodržení jejího práva být vyslechnuta.

2) K druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z absence důsledků nedodržení lhůt vztahujících se na vyšetřovací řízení

69. Předmětem druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku je posouzení důsledků nedodržení určitých lhůt, které stanoví politika v oblasti důstojnosti na pracovišti, ze strany Tribunálu. V bodech 47 až 49 napadeného rozsudku Tribunál shledal, že navzdory nedodržení uvedených lhůt nelze EIB vytknout žádné protiprávní jednání, neboť předvolání ke slyšení i rozhodnutí byly navrhovatelce doručeny v přiměřené lhůtě a EIB jednala s řádnou péčí. Navrhovatelka se naopak domnívá, že Tribunál měl dospět k závěru, že jsou tyto lhůty striktně závazné.

70. Nejprve je třeba uvést, že politika v oblasti důstojnosti na pracovišti má jakožto vnitřní předpis EIB právně závazný charakter, což ostatně Tribunál uznal v bodě 33 napadeného rozsudku [41]. Na rozdíl od toho, co – jak se zdá – Tribunál uvádí v bodě 47 napadeného rozsudku, tak nelze lhůty stanovené tímto předpisem považovat za pouhé orientační cíle řádné správy napomáhající k tomu, aby řízení proběhlo v přiměřené době [42].

71. Z ustálené judikatury nicméně vyplývá, že ani porušení závazných lhůt samo o sobě v každém případě neodůvodňuje zrušení aktu přijatého v daném řízení [43]. Za těchto podmínek Tribunál v bodě 47 napadeného rozsudku správně vycházel z předpokladu, že důsledky nedodržení určité lhůty mohou být posouzeny pouze v závislosti na konkrétních okolnostech dané věci.

72. V tomto ohledu je třeba poukázat na skutečnost, že politika v oblasti důstojnosti na pracovišti stanoví pro jednotlivé fáze vyšetřovacího řízení velmi krátké lhůty, někdy dokonce jen pět pracovních dnů. S ohledem na potenciálně závažné dopady vyšetřování na vztahy uvnitř kolektivu a exponovanou pozici stěžovatele, jakož i na zájem osoby obviněné z obtěžování zbavit se co nejrychleji všech obvinění namířených proti ní je účelem těchto lhůt vyhnout se jakémukoliv prodlužování stavu nejistoty. Z toho vyplývá, že cíl, který lhůty vztahující se na vyšetřovací řízení sledují, se neomezuje na stanovení časového rámce pro toto řízení, ale je jím též chránit zájmy dotčených osob.

73. Tento cíl však neodůvodňuje zrušení rozhodnutí přijatého po uplynutí lhůty. Právě naopak, zrušení rozhodnutí pouze z důvodu, že bylo přijato po uplynutí lhůty, by právě vedlo k prodloužení stavu nejistoty, jemuž se tyto lhůty snaží vyhnout.

74. Z ustálené judikatury však též vyplývá, že nedodržení lhůty může zakládat nárok na náhradu škody. Unijní soud musí v tomto ohledu provést celkové posouzení dané situace s cílem určit, zda délka řízení byla nepřiměřená [44]. V projednávaném případě je nutno konstatovat, že při posuzování otázky, zda k předvolání ke slyšení a k oznámení rozhodnutí prezidenta EIB došlo v přiměřené lhůtě vzhledem k okolnostem daného případu, Tribunál správně použil tuto judikaturu. V úvahu vzal zejména

41 – Viz též rozsudek ze dne 11. listopadu 2014, De Nicola v. EIB (F-52/11, EU:F:2014:243, bod 143).

42 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. května 2005, Piro v. Komise (T-193/03, EU:T:2005:164, bod 78).

43 – Rozsudek ze dne 20. května 2010, Gogos v. Komise (C-583/08 P, EU:C:2010:287, bod 56).

44 – Přiměřenost musí být v každém jednotlivém případě posuzována v závislosti na okolnostech dané věci, viz rozsudky ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, body 229 až 235), a ze dne 28. února 2013, Přezkum Arango Jaramillo a další v. EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, body 28 a 29).

skutečnost, že co se týče lhůty pro zahájení vyšetřování, byla navrhovatelka opakovaně informována o aktuálním stavu své stížnosti (bod 36 napadeného rozsudku), a pokud jde o lhůtu pro oznámení rozhodnutí prezidenta EIB, že předmět vyšetřování se v průběhu řízení změnil, což vyvolalo potřebu získat dodatečné informace (body 48 a 49 napadeného rozsudku).

75. Nad rámec těchto zjištění spadá závěr Tribunálu, podle kterého doba uplynuvší mezi podáním stížnosti dne 20. května 2015 a rozhodnutím prezidenta EIB ze dne 16. října 2015 nebyla nepřiměřeně dlouhá, do jeho svrchované posuzovací pravomoci týkající se skutkového stavu. Tento závěr tak již nemůže být zpochybněn ve fázi řízení o kasačním opravném prostředku.

76. Z toho vyplývá, že argument žalobkyně, podle kterého nedodržení lhůt stanovených vyšetřovacím řízením mělo vést ke zrušení rozhodnutí prezidenta EIB a k vzniku mimosmluvní odpovědnosti EIB, musí být odmítnut.

b) K druhému a třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícím z nesprávného posouzení legality ohledně některých prvků odůvodnění uvedených ve zprávě vyšetřovacího výboru ve světle článku 7 Listiny a článku 8 EÚLP

77. V druhém a třetím důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka v podstatě vytýká Tribunálu, že za protiprávní nepovažoval skutečnost, že prezident EIB založil své rozhodnutí na svědeckých výpovědích osob, které v tomto ohledu neměly žádnou odbornou způsobilost, popisujících navrhovatelku jako osobu s psychickými problémy, jež špatně prožívala rozchod se svým bývalým partnerem, následkem čehož výrazně ztratila na váze, pro niž je obtížné přijmout jakoukoliv formu kritiky, je manipulativní povahy a nechala se slyšet, že důvody její stížnosti byly jiné než sexuální obtěžování, jehož obětí se údajně stala.

78. V této souvislosti žalobkyně Tribunálu rovněž vytýká vadu v odůvodnění spočívající v tom, že si tento protiřečil, když v bodě 76 napadeného rozsudku shledal, že uvedení těchto okolností bylo „zároveň zbytečné i politováníhodné“, a přesto nezakládá protiprávnost, která by mohla být EIB vytýkána.

79. Při odmítnutí argumentů navrhovatelky vycházel Tribunál v bodě 71 napadeného rozsudku ze skutečnosti, že vyšetřovací výbor ani prezident EIB sami nečinili žádná vyjádření ohledně soukromého života nebo psychického zdraví navrhovatelky, ale omezili se na opakování vyjádření učiněných v této věci svědky. Tribunál z toho zřejmě vyvodil závěr, že tato vyjádření tak nebyla přičitatelná EIB.

80. Nicméně v bodě 71, jakož i v bodě 81 napadeného rozsudku Tribunál zdůraznil, že vyšetřovací výbor skutečně založil odůvodnění svého doporučení zamítnout stížnost na uvedených vyjádřeních. V této souvislosti je třeba poznamenat, že toto doporučení zpochybňuje spíše osobní věrohodnost navrhovatelky než věrohodnost jejích tvrzení. Vyšetřovací výbor tedy učinil z hodnocení osobnosti navrhovatelky údajně vytvořeného svědky hlavní důvod pro zamítnutí stížnosti. Není proto možné uznat, že vyšetřovací výbor a následně prezident EIB založili své rozhodnutí, jež se navrhovatelky nepříznivým způsobem dotýká, na hodnocení, které nepřijali za své. Právě úkolem vyšetřovacího výboru je totiž zjistit skutkové okolnosti odůvodňující konečné rozhodnutí. Během jednání bylo v tomto ohledu upřesněno, že prezidentu EIB nepřísluší provádět další kontrolu správnosti skutkového stavu. Za těchto podmínek měl Tribunál dospět k závěru, že vyjádření týkající se osobnosti a chování navrhovatelky obsažené ve zprávě vyšetřovacího výboru jsou EIB přičitatelné. Naopak, pokud by Tribunál shledal, že vyšetřovací výbor pouze opakuje – avšak nesdílí – hodnocení obsažená ve svědectvích, musel by dospět k závěru, že rozhodnutí prezidenta EIB, jež je založeno výhradně na zprávě vyšetřovacího výboru a svědectvích, která reprodukuje, je nedostatečně odůvodněno. Úvahy Tribunálu o tom, zda hodnocení obsažená ve výpovědích svědků jsou přičitatelná EIB, je proto stiženo nesprávným právním posouzením.

81. V bodech 74 a 75 napadeného rozsudku Tribunál kromě toho odmítl argumenty žalobkyně směřující k prokázání porušení článku 7 Listiny, když uvedl, že zpráva vyšetřovací komise ani rozhodnutí prezidenta EIB nebyly zveřejněny a údaje použité v uvedené zprávě v posledku neměly žádný dopad, zejména disciplinární, na profesní postavení navrhovatelky.

82. Pokud jde o druhý z uvedených argumentů, pak skutečnost, že hodnocení chování a osobnosti navrhovatelky neměly žádné disciplinární následky je pro posouzení otázky, zda učiněná vyjádření zakládají porušení článku 7 Listiny, popřípadě článku 8 EÚLP, irelevantní.

83. Zbývá tedy určit, zda Tribunál správně dospěl k závěru, že porušení článku 7 Listiny lze vyloučit, jestliže byl obsah zprávy sdělen pouze osobě obviněné z obtěžování a prezidentovi EIB.

84. V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že v rozsudku týkajícím se vyšetřování psychického obtěžování dospěl Soud pro veřejnou službu k závěru, že zpřístupnění informací, které by mohly vyvolat negativní poznámky na adresu žalobkyně a poškodit její pověst a důvěryhodnost u samotných osob obviněných z obtěžování, je samo o sobě protiprávní a zakládá právo na náhradu škody [45].

85. Naproti tomu ve věci týkající se zamítnutí žádosti o povýšení Komisí, jež bylo spojeno s urážlivými poznámkami, zohlednil Soudní dvůr také přitěžující skutečnost, že daný dokument byl šířen v rámci celého oddělení [46].

86. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) může otázka, zda se určitá poznámka považovaná za urážlivou, nebo která může dotčenou osobu diskreditovat, stala předmětem šíření, být zohledněna při zjišťování, zda bylo porušeno právo na respektování soukromého života podle článku 8 EÚLP, pod který spadá nejen respektování dobré pověsti, ale také cti určité osoby [47]. ESLP kromě toho opakovaně shledal, že psychická integrita rovněž spadá pod právo na respektování soukromého života zakotvené v článku 8 EÚLP [48]. Nicméně za účelem zjištění, zda došlo k porušení článku 8 EÚLP, musí být navíc zohledněny jak závažnost vyjádření [49], tak jeho účel [50], jakož i jeho případná odůvodněnost. Z toho vyplývá, že posoudit porušení článku 8 EÚLP nelze jen na základě otázky, zda se daná vyjádření stala předmětem šíření.

87. Takovéto posouzení závažnosti poznámek a jejich dopadu na psychickou integritu navrhovatelky, jak se jí pokusila prokázat pomocí lékařských potvrzení, však Tribunál neprovedl. Nebylo ani ověřováno, zda tato vyjádření mohou účinně a objektivně přispět k posouzení, zda byla stížnost podána se zlým úmyslem, nebo nikoliv. Co se týče případné odůvodněnosti, měl Tribunál zkoumat, zda šetření týkající se aspektů soukromého života navrhovatelky a jejich uvedení ve zprávě vyšetřovací komise i v rozhodnutí prezidenta EIB byly relevantní vzhledem k předmětu šetření, jímž bylo stanovit, zda se osoba obviněná z obtěžování takového jednání skutečně dopustila.

88. Z všech těchto důvodů vyplývá, že úvaha Tribunálu, podle které porušení článku 7 Listiny a článku 8 EÚLP může být vyloučeno již jen z důvodu, že zjištění o osobnosti a chování navrhovatelky nevedly k disciplinárním důsledkům a v rámci jejího oddělení nebyla zpráva rozšířena, je stižena nesprávným právním posouzením.

45 – Soud pro veřejnou službu výslovně nepřezkoumával toto protiprávní jednání z hlediska porušení článku 7 Listiny, ale uznal, že žalobkyni jím byla způsobena nemajetková újma, viz rozsudek ze dne 10. července 2014, CG v. EIB (F-103/11, EU:F:2014:185, bod 151).

46 – Viz rozsudek ze dne 7. února 1990, Culin v. Komise (C-343/87, EU:C:1990:49, body 27 až 29).

47 – Rozsudek ESLP ze dne 29. června 2004, Chauvy a další v. Francie, (CE:ECHR:2004:0629JUD006491501, bod 70), a rozsudek ESLP ze dne 15. listopadu 2007, Pfeifer v. Rakousko, (CE:ECHR:2007:1115JUD001255603, bod 35).

48 – Rozsudek ESLP ze dne 9. dubna 2009, A. v. Norsko, (CE:ECHR:2009:0409JUD002807006, bod 64).

49 – Vyjádření musí být takové povahy, že zasahuje do soukromého života dotčené osoby, viz rozsudky ESLP ze dne 9. dubna 2009, A. v. Norsko (CE:ECHR:2009:0409JUD002807006, bod 64), ze dne 10. července 2014, Axel Springer AG v. Německo (CE:ECHR:2012:0207JUD003995408, bod 83), a ze dne 16. července 2015, Delphi AS v. Estonsko (CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, bod 137).

50 – V rozsudku ze dne 4. října 2007, Sanchez Cardenas v. Norsko (CE:ECHR:2007:1004JUD001214803, bod 37) ESLP zohlednil, že dotčené vyjádření, v tomto případě učiněné soudem v rámci rozsudku, nebylo relevantní pro účely řešení sporu.

2. K důsledkům opodstatněnosti první části prvního důvodu a druhého důvodu kasačního opravného prostředku

89. Opodstatněnost první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, jež se týká procesních práv navrhovatelky, sama o sobě odůvodňuje zrušení napadeného rozsudku. Argumenty navrhovatelky směřující k prokázání protiprávnosti průběhu vyšetřovacího řízení totiž Tribunál odmítl právě na základě chybného předpokladu, že procesní práva, která musí být navrhovatelce přiznána, jsou v zásadě omezenější než práva osoby obviněné z obtěžování. Vzhledem k tomu, že zamítnutí návrhových žádání znějících na zrušení i návrhových žádání směřujících k náhradě škody bylo zcela založeno na tom, že k žádné protiprávnosti v řízení nedošlo, musí být napadený rozsudek zrušen.

90. Proto již není třeba se dále zabývat otázkou, zda také opodstatněnost druhého důvodu kasačního opravného prostředku týkajícího se nesprávného právního posouzení, kterého se Tribunál dopustil při posuzování porušení článku 7 Listiny, odůvodňuje zrušení napadeného rozsudku. Vzhledem k zrušení napadeného rozsudku však tyto úvahy zůstávají i nadále relevantní pro účely posouzení návrhových žádání směřujících k náhradě škody, které byly uplatněny v prvním stupni.

3. K žalobě před Tribunálem

91. Podle článku 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě zrušení rozsudku Tribunálu vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

92. Tak tomu je i v projednávané věci, co se týče zrušení rozhodnutí prezidenta EIB požadované navrhovatelkou v prvním stupni, neboť správný výklad rozsahu procesních práv navrhovatelky Tribunálem měl vést ke zrušení rozhodnutí prezidenta EIB.

93. Je pravda, že porušení práva na obhajobu, a konkrétně práva být vyslechnut odůvodňuje podle ustálené judikatury zrušení rozhodnutí přijatého na konci určitého řízení pouze tehdy, pokud by toto řízení bez této vady mohlo vyústit v jiný výsledek [51]. Tak tomu není zejména v případě, kdy administrativa nemá žádný prostor pro uvážení ohledně rozhodnutí, jež má být na základě řízení přijato.

94. V projednávaném případě však nelze vyloučit, že rozhodnutí prezidenta EIB by bylo odlišné, pokud by navrhovatelka měla právo zpochybnit vyjádření učiněná osobou obviněnou z obtěžování a svědky, nebo na podporu své stížnosti předložit nové skutečnosti. Uvedené platí tím spíše v případě, kdy se předmět vyšetřování změnil oproti době, kdy byla stížnost navrhovatelkou podána, a dále se soustřeďuje na chování navrhovatelky a její osobnost, tedy na skutečnosti, ke kterým navrhovatelka doposud neměla příležitost uplatnit připomínky.

95. Je proto třeba vyhovět návrhu na zrušení uplatněnému v prvním stupni a zrušit rozhodnutí prezidenta EIB, kterým byla stížnost navrhovatelky zamítnuta. Ostatně v případě, kdy se Soudní dvůr řídí tímto návrhem a rozhodnutí zruší, je na EIB přijmout vhodná opatření, která z tohoto zrušení vyplývají.

96. Nicméně, co týče žádosti o náhradu škody, spor není ve stavu, v němž by o něm soudní řízení dovolovalo rozhodnout [52].

51 – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. února 1990, Francie v. Komise (C-301/87, EU:C:1990:67, bod 31), ze dne 1. října 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada (C-141/08 P, EU:C:2009:598, bod 94), ze dne 6. září 2012, Storck v. ÚHVT (C-96/11 P, nezveřejněný, EU:C:2012:537, bod 80), ze dne 10. září 2013, G. a R. (C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 38), a ze dne 3. července 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics (C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 79).

52 – K možnosti Soudního dvora vydat konečné rozhodnutí ohledně některých částí sporu a ve zbývající části vrátit věc Tribunálu viz rozsudek ze dne 14. května 1998, Rada v. de Nil a Impens (C-259/96 P, EU:C:1998:224).

97. Z úvah provedených v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku [53] totiž vyplývá, že Tribunál musí znovu posoudit argument vycházející z porušení článku 7 Listiny, a to zejména s ohledem na závažnost a účel vyjádření obsažených ve zprávě vyšetřovacího výboru a jejich případné odůvodněnosti. Navíc otázka, zda založení mimosmluvní odpovědnosti EIB může být odůvodněné vzhledem k újmě, která byla navrhovatelce údajně způsobena, a jejímu vztahu k protiprávním jednáním, kterých se navrhovatelka dovolává, dosud nebyla Tribunálem přezkoumána.

98. Z toho vyplývá, že věc je třeba vrátit zpět Tribunálu, aby rozhodl o žádosti na náhradu škody.

C. K nákladům řízení

99. Vzhledem k tomu, že se věc vrací zpět Tribunálu, je třeba stanovit, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později

VI. Závěry

100. Na základě výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl následovně:

„1) Rozsudek Tribunálu Evropské unie (šestý senát) ze dne 13. července 2017, OZ v. EIB (T-607/16) se zrušuje.

2) Rozhodnutí prezidenta Evropské investiční banky ze dne 16. října 2015, kterým byla zamítnuta stížnost navrhovatelky na sexuální obtěžování podle ‚politiky v oblasti respektování důstojnosti osoby na pracovišti' EIB, se zrušuje.

3) Věc se vrací zpět Tribunálu, aby rozhodl o návrhových žádáních směřujících k náhradě škody.

4) O nákladech řízení bude rozhodnuto později."

53 – Viz bod 83 a násl. tohoto stanoviska.